

Aranyos vers

Kétszáz éves Arany, s meg sem tört a fénye,
nemes ragyogás az ő legfőbb erénye.
Magyarok nagy kincse világol a múltból,
hogy rácsodálkozzunk csak ismét, csak újból.
Nem a föld gyomrából, nem folyó vizéből,
de a karcolatlan magyar szó ízéből

tömbösödött naggyá, szaporult bőséggé,
aranyfüsttel vonta lelkünket ő széppé.
Mint a szorgos régész, éjt nappallá téve
ezer s ezer évünk irgalmát átélve,
rögről rögre nézte, mit rejt a göcsörtje,
s ami porszem hullott, mind egybesöpörte.

Ahogy dolgos méhek kérlelik a repcét,
adná sárga porát, hadd vigye a vendég:
kaptár rejtekében mézzé nemesedve,
édesedjen tőle a világ keserve,
épp úgy szedte, hordta, gyűjteménybe zárta,
aszús magyar szóért a hazát bejárta.

Betoppant váratlan sok családi körbe,
baglyok csonka tornyán a kedvét időzte.
Látta csehen győzni Toldi roppant kardját,
s ahogy májat evett, hentesek ha adták.
Nádi farkast ölni egyikkel a másat,
malomkövet vetni, türelme ha lázadt.

Fülemüle füttyén szomszédok vitáztak,
egymást túllihegve szélhűdést kívántak.
Egyik Bolond Istók, más Hübelé Balázs –
törvényre is került így az egész bagázs.
És mit nem átallott mondani a bíró:
övé a madárfütty, a légyottra hívó.

Elsiratta bizony jó kebelbarátját –
szemtanúk legvégül Bem apóval látták –
Kukorica Jancsit aki megénekelte,
kinek a nagy Alföld volt csak az édenkert.
Március idusát halkán elgyászolta,
walesi bárdok kínját császárra ráfonta.

Látta Ágnes asszonyt átkos lepedővel,
férjének vérétől mosta azt erővel,
s osont fel a hídra – új volt az –, avatni,
Duna habjai közt örökre maradni.
Tuba Ferkó leányt gyászolt: Dalos Esztert –
tengerihántáskor kit az Isten megvert.

Fürge idők jártak, évek kergetőztek –
Arany János bizony behódolt az ősznek.
Lekonyult bajusszal, szigeti fák alatt
tolla még utolszor betűk rajzán szaladt.
Minden szava ékszer, ima összes verse –
magyarok Aranyát nincs, ki elperelje!

2017. 03. 04.